

HRY S PŘÍBĚHEM

-ZLOČIN A TREST-

SBORNÍK PŘÍBĚHŮ SPOJUJÍCÍ
ČESKÉ RPG SVĚTY

HRY S PŘÍBĚHEM -ZLOČINA TREST-

Lucie Lukačovičová, Petra Lukačovičová, Hanina Veselá,
Karel Černín, Petr Dolník, Kryštof Ferenc, Jonáš Ferenc,
Jan Č. Galeta, Josef Gregor, Zbyněk Kučera Holub, Petr
Jánský, Radovan Kolbaba, Ondřej Netík, David Rozsival

SBORNÍK PŘÍBĚHŮ SPOJUJÍCÍ
ČESKÉ RPG SVĚTY

Mytago 2011

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2011
www.mytago.cz

ISBN 978-80-254-5415-2

Obsah

Slovo úvodem.....	5
Taria.....	7
Lesní spravedlnost.....	11
Hlasy mrtvých.....	29
Asterion.....	45
Tajemství dubu.....	50
Derteonský roh.....	107
Kukaččí gambit.....	145
Dům na vršku.....	175
Stíny Erinu.....	192
Prokletí Khan.....	212
Příběhy Impéria.....	234
Meč v rudém šálu.....	237
Skřítčích deset dukátů.....	253
Střepey snů.....	265
Labutí ozvěny.....	270
Svět ve stylu Gothic Ondřeje Netíka.....	293
Žabí triky Zeleného skřítka.....	298
Unknown Armies.....	319
Vrah panenek.....	324
Medailonky autorů.....	356

Slovo úvodem

Hry na hrdiny, známé také pod anglickou zkratkou rpg (role playing games), jsou zcela mimořádný druh zábavy. V době, kdy máme stále propracovanější počítačové hry s tou nejlepší grafikou a filmy se stávají velkolepou 3D podívanou plnou nákladných triků, se stále ještě scházejí lidé u jednoho stolu, aby společně prožívali příběh. Nepotřebují k tomu nic víc než papír, tužku a několik kostek. Místem, kde se děj odehrává, je prostor jejich společných představ, svět fantazie, a k navození zážitku, který se s tím filmovým může směle srovnávat, používají jeden z nejstarších prostředků vůbec – hovoří spolu. Vyprávějí o osudech svých postav a příběh tak tvoří společnými silami.

Kouzlo her na hrdiny spočívá v tom, že cizí fantazie obvykle člověku nemůže nabídnout tak silné obrazy jako jeho vlastní. Jen ve svých představách se můžeme stát přesně takovými hrdiny, jaké bychom rádi obdivovali nebo nenáviděli, můžeme se procházet místy, která vyrůstají z našich snů, můžeme potkávat stvoření, jež nás dovedou vyděsit nebo okouzlit mnohem víc než ta, která stvořil někdo jiný. Vyprávění ponechává pro fantazii posluchače nebo hráče zcela otevřený prostor. Je pouze na nás, abychom si představili detaily věcí tak, jak je toužíme vidět. Tím mají hry na hrdiny blízko k románům nebo povídkám. Jejich hráči mohou navíc do děje výrazně zasahovat – nejsou pouhými čtenáři.

Právě díky propojení světa her a světa knih vznikl tento povídkový sborník. Najdete v něm třináct příběhů, které se odehrávají v nejznámějších českých světech pro hry na hrdiny. Poznáte tak na vlastní kůži, že Taria, Asterion, Impérium,

planeta Sen nebo Sanatorium podvržených se mohou směle srovnávat se světy, které znáte ze zahraničních románových ság. A že příběhy z nich vzešlé jsou neobyčejně pestré. Mezi autory povídek narazíte jak na jména známých českých spisovatelů fantasy, jako jsou Zbyněk Kučera Holub, Ondřej Netík nebo Lucie a Petra Lukačovičovy, tak na jména, jež jsou na literární scéně nová.

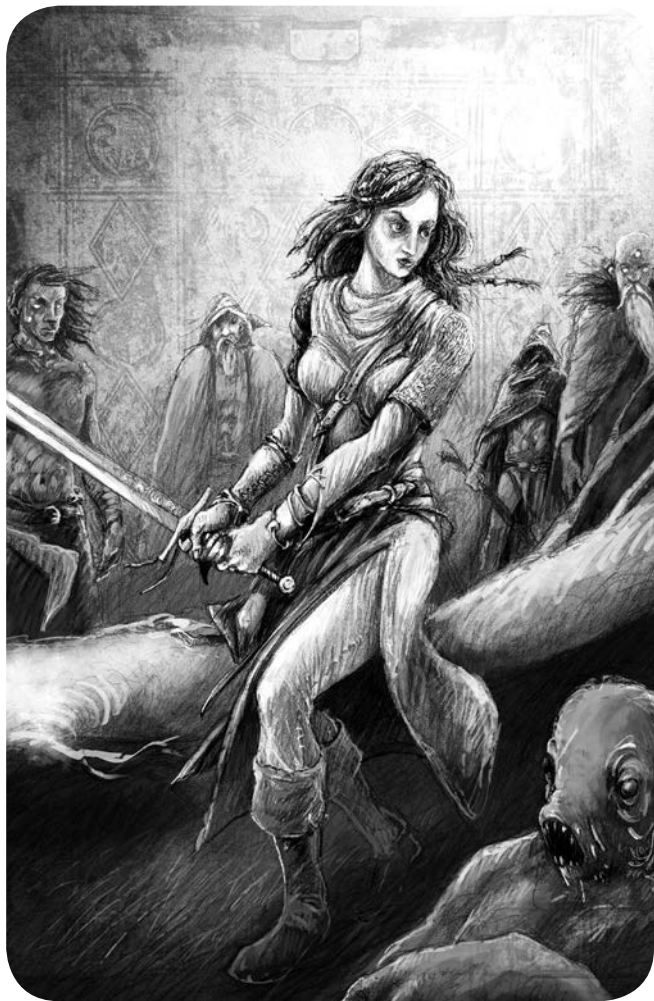
Povídky jsme vybírali tak, aby představily nejpopulárnější světy a projekty z oblasti her na hrdiny, tedy to nejlepší z české rpg scény. Jako hosta jsme zařadili také jeden zahraniční svět, prostředí hry Unknown Armies. Na následujících stránkách se podíváte nejen do krajů fantasy plných magie a příšer, ale i do alternativní historie, do drsného sci-fi světa či do snového prostředí s atmosférou Alenky v říši divů.

Společným motivem tohoto sborníku je téma zločinu a trestu. Všichni ti zlodějící a vykradači hrobek, nájemní zabijáci a sérioví vrazi, hříšníci i zaprodanci temných sil, které budete v jednotlivých příbězích potkávat, musí počítat s tím, že je dříve či později doženou jejich temné skutky a potká je osud, jaký zaslouží. Anebo snad někteří z nich uniknou?

To nejlepší na této knize je, že nekončí s poslední přečtenou stránkou. Pokud vás kterýkoli z představených světů zaujme natolik, že se do něj zatoužíte vrátit, jeho dveře máte otevřeny dokořán. Jsou to přece prostředí pro hry na hrdiny. Stačí tedy jen vejít a prožít zde svůj vlastní příběh.

Ve chvíli, kdy se tato sbírka povídek dostává na pulty knihkupectví, již připravujeme její pokračování. Další sborník série *Hry s příběhem* s podtitulem „*Ocel a krev*“ vás opět zavede do fantastických krajin, které si v této knize oblíbíte. A možná i do některých zbrusu nových.

editoři

Taria

Taria je fantasy prostředí, které bylo původně určeno pro hru Dračí doupe. Základní modul, jehož autorem byl Jiří „Agupi“ Mlnářik, vyšel již v roce 1998. Ale teprve rozšiřující moduly představily Tarii jako projekt, kde zápletky pro dobrodružství a tvorba zajímavých příběhů jsou tím, kolem čeho se točí vše ostatní. Rozšiřující moduly vyšly celkem tři: *Záhvozdí* (1999), *Severní Taria* (2002) a *Pobraníci* (2008). Vytváří je skupina autorů kolem Karla „Charlese“ Černína. Všichni jsou původem ze Zlína, znají se už od střední školy a hrajají a tvoří spolu příběhy pro RPG.

Taria není svět v širokém slova smyslu. Jde o jedno poloostrovní knížectví navázané volně na své okolí, které se může stát součástí jakéhokoli světa. Prostor připomíná do značné míry český pozdní středověk a je určeno k hraní realistických příběhů s malým množstvím magie. Někdy se v této souvislosti hovoří o „vesnické“ či „špinavé“ fantasy. Tvůrci se také nebrání alegoriím k současnému světu, ať už jde o národnostní či rasové třenice nebo skryté odkazy na historické osoby a existující místa.

Taria stojí na několika ústředních tématech. V dávné minulosti patřil celý poloostrov drakům. Velké skupině psanců se jej však podařilo dobýt a šlechtický vůdce výpravy jménem Carrado využil sporů mezi blízkými královstvími k tomu, aby získal knížecí titul a založil dnešní vládnoucí dynastii. Celý Dračí poloostrov nakonec po mnoha letech snažení ovládli lidé. Ovšem za jakou cenu? Dodnes tu některá místa nesou stopy požárů a jedů, dodnes se vyprávějí děsivé zkazky o tom, že draci Tarii zcela neopustili a čekají v úkrytech na svůj návrat.

Dalším velkým tématem jsou politické konflikty, zejména vztah se sousedním Brechtürským královstvím. Tarijského knížete spojují s králem příbuzenské svazky a listina, která jeho rodu propůjčila právo vládnout. Rozdělují je však pohraniční územní spory, náboženství jejich zemí, odlišné jazyky i hořkost z minulosti. Obdobně rozpolcený vztah má ostatně tarijská vládnoucí moc i k nelidským rasám žijícím na jejím území. Držba stříbrných dolů zaručuje sice určitou nezávislost trpaslíkům a znalosti tajných nauk zase elfům, ale vzhledem ke své odlišnosti jsou nelidé stejně odkázáni na ochranu ze strany knížete.

Konečně třetím stěžejním tématem je válka s druidy. Tarijští druidi jsou svébytný lesní národ, ale jen nemnoho z nich má schopnost vyvolávat skutečná lesní kouzla. Hvozd ovšem za stovky let prostoupil všechny jejich tradice, rituály, víru, legendy i pocity a stal se základem jejich života. Naučili se v něm žít tak, aby nenarušovali jeho řád a zachovávali jeho roli ochránce i hradby před vnějším světem. Když ale začali osadníci v posledních letech získávat novou půdu na okrajích lesů, rozzuřený hvozd se začal bránit. A první na ráně byli ti, kteří v jeho náručí žili pokojně stovky let. Objevily se oživlé stromy, stádní šílenství zvířat a temnota vkrádající se do lesa zpod kořenů. Tlak na lesní lid vedl až k válce. V ní sice druidi proti knížecímu vojsku neobstáli, ale stáhli se do lesů a odtud provádějí partyzánské výpady do okolí.

Obě povídky v tomto sborníku představují typické tarijské příběhy. První z nich, *Lesní spravedlnost*, je inspirována skutečně odehraným dobrodružstvím. Setkáváme se v ní nejen s druidy, ale i s nemilosrdnými a neměnnými zákony hvozdu. *Hlasy mrtvých* mají pak spíše hororové ladění a sledujeme zde do krajnosti dohnaný střet dvou výrazných osobností města Drogađu, popsaného v modulu Záhvozdi.

Lesní spravedlnost

Muži byli dva. S dvojicemi měla Sunniva zlé zkušenosti. Osamocení chlap se jí většinou neodvážil obtěžovat. Ve skupině zase byla šance, že se najde někdo starší a rozumný, kdo ostatním vysvětlí, že nestojí za to riskovat střet s jejím mečem jenom kvůli pokladům, které na ně čekají v jejích sedlových vacích, popřípadě v jezdeckých kalhotách.

Vyklonila se ze sedla a položila klisně dlaň na nozdry. Druhou rukou přitom uvolnila řemínek u pochvy meče připoutané k sedlu. Muži se opět vynořili mezi stromy. Jeden z nich si přiložil dlaň k ústům a něco zavolal nazdařbůh do lesa. Nezdálo se, že by šli k ní. Pak se ale větší z nich, chlapík s houštinou rozježených vousů, podíval jejím směrem a veškerá naděje na to, že by se vyhnula setkání, padla.

Oba muži se váhavě vydali k ní. V rukou svírali dřevorubecké širočiny, ale netvářili se výhružně. Sunniva ovšem věděla, že to nic neznamena. Většího si v duchu pojmenovala Vousáč, menšího Vyžle. A slíbila si, že se nebude ptát na jejich jména pro případ, že by je musela zabít.

„Odpusť, paní. Nezahlédla jsi někde cestou chlapa? Raba, jako jsme my, bídně oděného. Nesl nejspíš pasti.“

„Pytlačíte?“ zeptala se Sunniva.

„Jakpak by,“ odušil s úsměvem Vousáč. „Pán z Tasova nám dovoluje chytat při práci drobnou zvěř do ok. Nejsi zdejší, vid?“

Sunniva se zlobila, že tak rychle postřehli její přízvuk.

„Jsem z Brechtüru,“ přiznala.

„Nu což,“ řekl vlídně Vousáč. „Ty se nebudeš zajímat, jaký je rozdíl mezi okem a pastí, a my se tě nebudeme ptát, před čím utíkáš.“

„Oka i pasti dobře rozeznám, i když o ty vaše se starat nebudu. A do této země jsem přišla s kupeckou kolonou, po mostě ve Skřešti. Nemám co skrývat,“ řekla Sunniva zaraženě.

„Jistě,“ usmál se opět Vousáč.

„Ondřeje jsi neviděla, paní?“ zeptal se Vyžle. Měl pisklavý hlásek, přesně jak čekala, a zněl skoro plačtivě. Zdálo se, že má strach z jejího meče.

„Poslední člověk, kterého jsem potkala, byl uhlíř před dvěma dny. Neviděla jsem nikoho, kdo by měl u sebe pasti, ať už živého, nebo mrtvého. Je mi líto.“

Vyžle si jen vzdychl a otočil se k odchodu. Vousáč se pomalu vydal za ním, ale pak zaváhal.

„Říkala jsi, že rozeznáš pasti od ok. Co takhle číst ve stopách, to bys neuměla?“

„Paní,“ dodal po chvíli.

* * *

Sunniva se skláněla nad rozbahněným místem v jehličí. Vousáč a Vyžle se od ní drželi na tři koňské délky. Řekla jim, že by mohli pošlapat stopy. Ve skutečnosti se nehodlala sklánět k zemi s hlavicemi dvou seker za hlavou. Ondřejovy stopy sice našla – lišily se zřetelně od Vousáčových okovaných bot i od krpců s proklubaným palcem, které měl na sobě Vyžle –, to ale ještě neznamenalo, že Ondřej je opravdu ztracený v lese. Mohl čekat někde za stromem.

Zvedla se. Nečekala na oba muže a vedla klisnu vzhůru do svahu, kam mířily stopy.

„Támhle jsme taky měli oko,“ pískl Vyžle.

Sunniva si ho nevšímalá. Sledovala stopy, které se odchylovaly od směru, jímž Vyžle ukazoval, někam na východ. Pak ji něco zaujalo. Rozhrnuté jehličí a odhalená hlína. Vypadalo to, že muž se prudce rozběhl. Vzápětí upadl, ale zvedl se a běžel dál.

„Počkejte,“ zavelela.

Les kolem byl přehledný. Jen vlevo ve svahu začínalo houštiny mladých stromků a proplétalo se tam ostružiní s kořeny dvou vývratů. Sunniva uvázala koně a vydala se tím směrem.

V hustníku vládlo šero a větvičky ji škrábaly do tváří. Ale našla, co hledala. Medvěd za sebou nezanechal jen stopy tlap, ale i hromádku seschlých výkalů. Musel být obrovský. Kůra stromků byla sedřená až do výšky stopařčiných očí.

Sunniva se vrátila, odvázála klisnu a chtěla pokračovat dál do svahu, kam vedly dřevorubcovy šlépěje. Muži se tiše radili.

„Odpusť, paní,“ zarazil ji Vousáč. „Ale asi jsi ze stopy někde sešla. Tamtím směrem Ondřej určitě nešel.“

„Nehledal pasti,“ odvětila netrpělivě. „Utíkal. Zahlédl medvěda.“

Muži se na sebe podívali.

„To je špatné,“ řekl Vousáč těžce. „Moc špatné. Ale nemůžeme pro něj nic udělat. Dál nesmíme, tam je vnitřní hvozd. Zapovězené území.“

Sunniva zaváhala.

„Zapovězené? Proč?“

„Není důležité proč, ale kým. Stanovili to druidi.“

Sunniva nesouhlasně vydechla a otočila se, aby pokračovala v cestě. Teprve tehdy se zvedly dřevorubecké sekery.

„Zůstaň stát!“

Sunniva věděla z doslechu, že Tarijci válčí s lidmi žijícími v lesích a označují je různými výrazy, přičemž druidi je jeden z nejobvyklejších. Neslyšela nikdy o tom, že by Tarijci své drui-

dy poslouchali na slovo. Ale zastavila se. Vousáčovy oči vypadaly odhodlaně a dokonce i Vyžle držel širočinu nad hlavou a tvářil se, že je ochoten skočit dopředu.

Tehdy se objevili druidi.

* * *

Sunniva se nakonec rozhodla, že jí připadají krásní. Mladík s dřevěným kyjem ve tvaru dravčího zobanu, oba strážci, kteří drželi mezi sebou zmateně vyhlížejícího dřevorubce, i stařec, který je vedl. Mladík, který jediný byl bez vousů, měl do líce rostlý oblý kámen se žlutými žilkami. Dalším dvěma čnely z obličejů říční oblázky – jednomu prosvítal křemen z houštiny plavého kníru, druhému vykukovala žula zpod kůže na levé straně nosu. Ale starcův černý pórovitý valoun byl umístěn přímo uprostřed čela, zdůrazňoval jeho temné oči a kontrastoval s šedivým vousem.

Všechno ostatní už byly jen drobnosti. Větvičky vpletené do vlasů, kůstky, jimiž měli pošíté oděvy, pláště slátané z kousků kůže a zeleného plátna, kožešiny omotané kolem nohou i zbraně z parohů, dřeva, kostí a pazourků. Ani jejich cizí, mručivé hlasy nebyly tím, co z nich dělalo nelidské tvory. Byly to kameny ve tvářích.

Přesto se Sunnivě zdáli krásní, když ji zdravili s přízvukem, jemuž sotva rozuměla. Dokud si nevěšmla, že dřevorubec má kameny v uších. Byly to obyčejné drsné kousky skály, jaké člověk sebere kdekoli na zemi, ne vodou omleté valounky, které zdobily obličej druidů. Zdály se být ale vrostlé stejně pevně. A viděla kolem nich zaschlou krev.

„Proč jste mu to udělali?“ zeptala se tiše. Slyšela, že Vousáč s Vyžletem za ní se sotva odvažují dýchat.

„Vešel do vnitřních kruhů lesa,“ odvětil stařec. „Ty jsou zapovězené. To je známo.“

„Nevešel tam. Měl strach, utíkal před medvědem. Nejspíš ani nevěděl, kterým směrem běží. Měli jste se ho zeptat.“

„Ptali jsme se,“ řekl stařec klidně.

„No a?“

„Řekl nám, že utíkal před medvědem.“

Sunniva ztrácela trpělivost.

„Tak proč jste ho nenechali jít?“

Stařec se na ni pronikavě podíval.

„Náš řád stanovuje, že narušení vnitřního hvozdu se trestá co nejpřísněji. Na příčině nezáleží. Je to známo.“

„Je to známo,“ přitakal v ozvěně jeden z druidů, ten s kame-
nem po straně nosu.

„Na příčině nezáleží?“ rozzlobila se Sunniva. „Pak se nediv-
te, že vás lidé nenávidí. Takový řád se nemůže líbit nikomu. Je
nesmyslný. Není v něm žádná spravedlnost.“

„Je to lesní spravedlnost,“ vyštěkl mladík. „Ptala ses snad
stromů, jestli...“

Stařec ho zarazil.

„Náš řád i jeho přísnost má své důvody. Ale lidé musí umět
ta pravidla respektovat, aniž by vysvětlení znali. Jinak budou
vždycky hledat nějakou výjimku. Zdůvodnění, proč právě teď
a právě pro ně zákony hvozdu neplatí.“

Chvilí bylo ticho. Dřevorubec Ondřej se na ni přihloup-
le díval.

„Umíte číst stopy?“ zeptala se Sunniva nakonec. Ten s kře-
menem v kníru se pousmál, nikoli nelaskavě. Ale stařec si jen
povzdechl.

„Je to jenom támhle v křoví,“ nevzdávala se Sunniva. „Těch
pár kroků vám přece musí stát za to, abyste se rozhodli, jestli
ten muž bude slyšet nebo ne.“

„Stále to nechápeš,“ řekl stařec. „Věřím ti, že Ondřej nám
nelhal.“

Sunnivu ohromilo, že stařec zná provinilcovo jméno.

„Jenže každý má nějaký důvod. Jednou je to medvěd, jindy hladové děti. Mnozí zabloudí nebo jsou tu cizí a náš řád neznají, či to alespoň tvrdí. Každý má nějaký důvod. Ale zákony hvozdu platí pro každého. Vždy.“

Zdálo se, že už není co říct.

„A co vy?“ zeptala se nakonec Sunniva. „Co říká ten řád o vás? Můžete vstupovat beztrestně do vnitřního hvozdu jenom proto, že máte kameny ve tvářích? Ptali jste se na to snad stromů?“

* * *

Stopařka vedla klisnu za uzdu a Ondřej po jejím boku šťastně brebentil. Pravé ucho, z něhož mu druidi vyňali kámen, ještě stále slabě krvácelo. Držel si u něj plátěnko, které krev vsakovalo.

„Nechali mě vybrat. Mohl jsem přijít o zrak nebo by mi ochromili kamenem ruku. Nebo nohu. Jenomže jako mrzák bych se neuzivil. Taky mi chtěli vsadit kámen do úst. Jenomže moje žena nedávno porodila syna a já mu toho chtěl tolik povědět. A teď paní, díky tobě, ho i uslyším.“

Sunniva poslouchala jen napůl. Ozvěna toho, co stařec řekl, jí stále ještě zněla v uších.

„Svoje domovy si nevybíráme,“ zašeptal. „Co zbývá dítěti, které matka odvrhla, než plazit se zpátky k ní a žadonit o prs?“

Sunniva ze zvyku nahmatala u opasku pytlík, v němž nosila pamlsky. Těšila se do vesnice. Cítila, že zas potřebuje rozdat několik hrstí křížal a oříšků. Měla děti ráda a nejvíc ze všech ty, které rodiče odvrhovali. Nebylo snadné u nich vyvolat úsměv, ale rozinky to většinou dokázaly, a o to nádhernější ten úsměv pak byl. Ani Sunniva se neusmívala často.

„Jak se jmenuje ta vaše ves?“ přerušila Ondřejův příval.

„Říká se tam na Horní Luži,“ odvětil Vousáč, o němž již věděla, že se jmenuje Kamil. „Támhle vpředu už je vidět dým z komínů. Ale je to jen pár stavení a chrám. Dole pod lesem, v Dolní Luži, je i kovárna a hostinec.“

Rozpačitě se zarazil.

„Můžeš samozřejmě přespat u mě, paní, jestli chceš. Netřeba chvátat. Hodně jsi nám pomohla. Moje žena...“

Z křoví při cestě vystoupili tři chlapi. V rukou měli tesáky, byli zarostlí a nemytí a usmívali se zlými, nepřívětivými úsměvy.

„Vida,“ ucedil nejmladší z nich, zrzavý výrostek, sotva starší než patnáct let. „Všichni se schovat nestihli.“

„Tak, tak, Mlíčňáku. A paninka má pěknou mladou klisničku. Jestlipak jsou obě stejně bujné?“ zachechtal se druhý. Chyběly mu přední řezáky a na nose měl bradavici velkou jako nehet.

Třetí muž nepromluvil. Možná by to ani neuměl. Měl šedé vlasy, rty sevřené do úzké čárky a pohyboval se ostražitě jako kočka. Byl oblečený úplně obyčejně, kroužkovou košili potrhanou, se skvrnami rzi v podpaží. Sunniva okamžitě pochopila, že on je z nich nejnebezpečnější, a když vytasila meč, namířila hrot právě na něj.

„Co chcete? Nechte nás na pokoji, nebo poteče krev.“

„Leda bys měla krámy,“ ucedil ten bez zubů.

„Dobřes jí to řekl, Ďouro,“ zachechtal se zrzek, kterému říkali Mlíčňák. „A ten meč má jistě místo péra, které jí bohové nenadělili.“

To, že ji uráželi, nebylo důležité. Důležité bylo, že šedovlasý se pomalu přemísťoval za ni a za dřevorubce.

„Zdržte ty dva,“ zavelela Sunniva ostře a natočila se tak, aby mohla i nadále sledovat hrotem šedivého. Jenomže Kamil od

ní odstoupil a Vyžle s Ondřejem ho váhavě následovali. Ani se nepokusili vytáhnout sekery zpoza opasků.

„Nemá to smysl, paní.“

Možná pro vás, pomyslela si Sunniva. Vám nemají co vzít.

Ďoura dřevorubce pochválil a začal se přemísťovat mezi ně a Sunnivu. Tři cizí muži kolem ní vytvořili kruh, ale zatím se drželi z dosahu jejího meče.

„Zahod' to, ženská,“ začal Ďoura.

Sunniva se rozhodla změnit taktiku. Pokusila se navést klisnu tak, aby ji kryla před útokem šedovlasého. Klisnička pokorně poslechla a Sunniva využila chvílky, kterou jí to dalo, k ošklivému útoku na Mlíčňáka. Chtěla oba zbývající muže vyřídít rychle. Proto uprostřed prudkého horního seku strhla hrot meče k sobě a změnila útok v bod. Zrzek zacouval, zaklopýtal, jak se snažil přitáhnout čepel tesáku zpátky k tělu, a v poslední chvíli její meč odrazil. Navedla zbraň švihem do dalšího útoku, ale protože mladík se udržel na nohou, stočila sek nečekaně na Ďouru, který se k ní hnal ze strany. Ani teď se dřevorubci nepokusili zasáhnout. Ďoura sek vykryl a stihl zareagovat dokonce i na bod, kterým se snažila dostat za jeho čepel. Odkryl si tím ale spodek a její ostří jej v krátkém obloučku řízlo na břicho.

Věnovala jim ale příliš mnoho času. Když chtěla dokončit útok, ucítila řezavou bolest vzadu na stehně. Šedovlasý se prokutálel pod nohama klisny, a když se otočila, zvedal se už s tesákem pošpiněným její krví do kleku. Ostatní dva jeho zásahem získali odvalu. Ďoura zvedl tesák nad hlavu a Mlíčňák se k nim hnal zpátky, vztekle odstrkujíc cestou váhající dřevorubce. Sunniva zacouvala mezi stromy, ale muži ji znovu začali obstupovat. V noze jí bolestně zaškubalo, když na ni přenesla váhu.

„Vzdej to.“

Hlas šedovlasého zněl skřípavě a prosakovala z něj krutost. Hleděl na ni tvrdýma očima, ale výraz jeho obličeje byl mrtvý a lhostejný. Sunniva viděla, že jinou možnost nemá. Nechala klesnout meč do jehličí.

Když jim svazovali ruce a prohledávali jejich šaty, Ondřej se k ní naklonil a šeptl: „Bila ses dobře, paní.“

Ani se na něj nepodívala.

* * *

„Tak tys prý donutila druidy, aby tomu dřevorubci vytáhli kámen z ucha!“

Vůdce skupiny byl malý šilhavý chlapík, který si neustále pohrával s cípem špinavého šátku uvázaného kolem krku. Sunnivu před něj předvedli, až když si vyslechl všechny tři dřevorubce. Viděla oknem, jak je k němu jednoho po druhém vedli, ačkoli ji drželi v oddělené chatrči, aby se s nimi nemohla smluvit.

Místa k uvěznění zajatců měli ozbrojenci dost a dost. Celá vesnice byla prázdná. Lidé jejich příchod včas zpozorovali a ukryli se v osmibokém chrámu na kopci, jehož kamenné zdi sloužily jako útočiště právě pro takovéto případy. Bránu za sebou zavřeli na závoru. Sunniva na ní viděla stopy po ohni, když ji vedli kolem, ale dubové dřevo plamenům odolalo. A ačkoli cizinců bylo dohromady kolem desítky, nepodnikli zřejmě žádný pokus dostat se dovnitř vysoko umístěnými okénky. Snad měli strach z motyk a seker vesničanů, snad se jim jen nechtělo hledat žebříky.

Sunniva na mužikův dotaz neodpověděla. To, že ji zatím neznásílnili, byla nejspíš jeho zásluha. Ale věděla, že pokud od ní něco chce, bude lepší, když o tom začne sám.

„Ti tupci tvrdili, žeš jim řekla něco, z čeho měli strach,“ pokračoval a zašilhal spiklenecky někam za její levé ucho.

„No dobře,“ zvedl se po chvíli ticha z lavice a rozzlobeně prošel kolem ní. „Chceš si nechat svá tajemství pro sebe, prosím. Doufám, že nebudeš tak nerozumná, abys odmítla pomoc úředníkům místního pána. Přišli jsme sem vybrat daně.“

Absurdita toho tvrzení ji ohromila. Vzpomínala si, jak Kamil říkal, že podléhají pánovi z Tasova. Věděla ale, že kdyby chtěla šilhavého muže zkoušet, rozzuřil by se ještě víc.

Do místnosti vešel Ďoura, do pasu nahý a s obvázaným břichem. Něco na ni zavrčel, nalil si pohár vína ze džbánu na stole a zase odešel.

„Místní nevolníci jsou ohromně vzpurní,“ pokračoval muž, který si sedl zpátky na lavici. „Nu, ale nechali nám tu kozy, prasnice a slepice, takže tím by to mohlo být vyřízeno. Ovšem za vsí prý je mlýn. Tam by se daly vybrat daně v mincích.“

Vyčkávavě se na ni zahleděl.

„Nechce se vám do lesa?“ zeptala se.

Muž se ošil.

„Máte strach z druidů,“ řekla, než mohl promluvit. To nebyla otázka. Poznala to na něm.

„Strachem bych to nenazval,“ ucedil nevlídně. „Řekněme, že... nechceme zbytečné potíže. Pokud je dokážeš umluvit nebo setřást, nebude to nic těžkého. Mlýn má být odsud sotva tři míle podle toho, co říkali tví tři otrhaní přátelé. Když doneseš daně, dostaneš zpátky svého koně a věci a budeš moci odejít. Necháme si jen tvé zbraně.“

Sunniva mu nevěřila ani slovo. Přesto se zeptala.

„Kolik?“

V očích mu vychytrale zablýsklo.

„Dluží už od minula. Čtyřicet stříbrných by to spravilo.“

Sunniva věděla, že takovou částku jí mlynář dobrovolně nedá. Chtěli z ní udělat vraha. Zaváhala.

„Kde mám nějakou záruku, že...“

„Záruku?“ vybuchl. „Nebud' směšná. Řekni ne a předhodím tě okamžitě svým chlapům. Takovou máš záruku, běhno.“

Sklonila pokorně hlavu, aby ho uklidnila.

„Budu potřebovat alespoň nůž. Mlynář jistě nebude o nic méně vzpurný než místní nevolníci.“

„Dostaneš ho,“ odvětil blahosklonně. „A pořádně dlouhý, aby prošel i hodně tlustým mlynářem,“ zasmál se a opět zamrkal nad její levé ucho. Byl cítit česnekem a slaninou, ale Sunniva se snažila neodvrátit se. Věděla, že jestli dostane nůž a svobodu, bude se v nejhorším moct ztratit v lesích. I kdyby měla oželet svoji klisnu a výstroj.

„A abych nezapomněl,“ řekl chlapík a letmý úsměv mu přelétl přes tvář. „Když se nevrátíš, tak ty tři halamy, kteří tě přivedli, pověsíme za krk. Tak, aby to ti nahore v chrámu viděli a aby se dozvěděli, že je to kvůli tobě.“

* * *

Sunniva věděla, že mlynář je mrtvý, ještě než mlýn uviděla. Žalostné bučení krávy s vemenem plným k prasknutí a nasládlý pach hniloby jí prozradily smrt s naprostou jistotou. Ani to ji ale nemohlo připravit na to, co uviděla za zákrutem cesty.

Mlýn byl tichý. Neozývalo se drhnutí žernovů a praskání kladnic, jen mlýnské kolo se otáčelo s tichým skřípením. A na něm viselo nafouklé ženské tělo. Mrtvola byla nahá, nehezká a vždy, když kolo dokončilo obrátku a tělo se vynořilo z vody hlavou dolů, vytékala ženě z očních důlků špinavá voda, jako by plakala kalné slzy. Tělo někdo ke kolu připoutal šlahouny zahnědlého břechťanu.

Druidi, napadlo Sunnivu okamžitě. Jakého přestupku proti zákonům hvozdu se asi dopustil mlynář? Rozhlédla se, ale žádný pohyb mezi stromy nezahlédla. Opatrně zamířila k

mlynu. Bučení krávy se jí zařezávalo do uší, ale věděla, že než se vydá k chlívům, musí prohlédnout obytné stavení.

Mlýnici našla potemnělou a siluety tichého soukolí v ní vypadaly strašidelně. Za zdí bublala v přívodním žlabu voda, a když Sunniva vyhlédla ven mezerou mezi prkny, mohla zahlédnout ženské tělo padající dolů a znovu se vynořující z vody náhonu. Nahlédla dveřmi do šalandy, ale neviděla nic než úzkou postel pro mládka a nějaké nářadí na opravy.

Sín a světnice jí připadaly mnohem přívětivější. Dokud nenašla vzadu v komoře mlynářovo tělo visící za krk na trámu, s březovým špalkem válejícím se mu pod nohama. Byl mrtvý už delší dobu a po tváři mu lezly mouchy.

Když Sunniva vyšla ven, zarazilo ji zakvákání. Na břehu seděl vrásčitý zelený skřet s žabími ústy a pozoroval ji s hlavou nakloněnou na stranu. Byl nahý, až na šlahouny leknínů ve vlasech, a na kůži se mu v měkkém světle leskly kapičky vody.

„Oběsil se, že?“ vypravil ze sebe sotva srozumitelně, něco mezi zakvákáním a zaskřehotáním. Sunniva místo odpovědi vytáhla zpoza opasku nůž.

„Pomalů,“ pronesl tvor výhružně, ale sklouzl raději ze břehu do vody.

„To ty?“ zeptala se Sunniva a obsáhla špičkou nože mlýn i s otáčejícím se ženským tělem.

Tvor popotáhl.

„Neměl mlít večer. Mockerát jsem mu to říkal, jenomže on si ráno rád přispal. Po setmění vycházejí nad vodu rusalky, moje dcery. Tři z nich to jeho kolo roztrhalo na cáry. Byly tak lehkovážné a... křehké,“ fňukl.

Tolik toho Sunniva o rusalkách věděla, aby jí bylo jasné, že se určitě nerodí z vodníků. Ve srovnání s výběřčími, kteří ji sem poslali, jí ale tvor přišel skoro pravdomluvný.

„Na tom kole visí jeho žena?“ zeptala se.

„Ani se moc nebránila,“ odvětil vodník, jako by na tom záleželo. „Držel jsem jí ruku přes ústa, když jsem ji vlekl ven z postele, a tak byla už skoro bez sebe, když jsem ji stáhl do vody.“

Náhle byla Sunniva u něj. Překonala vzdálenost ke břehu dvěma skoky a chytila jej za porost na hlavě, protože jeho tělo jí připadalo příliš kluzké, než aby ho mohla udržet. Páchl rybinou a pokusil se ji kousnout. Měl malé pichlavé zoubky, které vypadaly nebezpečně, ale když ho vytáhla na břeh a klekla mu na krk, přestal. Jenom se zmítal a chrčel.

„Co jsi udělal s jejich dětmi? Kde jsou?“ zasyčela na něj.

Dusil se, škrábal jí nehty po stehně, ale mluvit nemohl. Sunniva ani žádnou odpověď slyšet nechtěla. Alespoň zatím ne.

„Usuším tě jako křížalu, když mi to neřekneš,“ vrčela na něho. „Slyšíš mě? Nad ohněm.“

„Mlynář neměl žádné děti,“ ozval se za ní klidný hlas.

Nechápala, jak se tam dostal. Ostatní tři teprve scházeli po svahu nad mlýnem a nejspíš by je za chvíli zaslechla. Ale stařec stál přímo za ní a kámen v jeho čele vypadal jako černá jáma pohlcující světlo. Ale byl to jen klam. Docela obvyčejně se smrákalo.

„Nech ho jít,“ řekl a Sunniva to udělala. Vodník sklouzl ze břehu do tůně pod náhonem a zmizel pod hladinou rychle jako prchající fretka. Sunniva se zvedla a cítila ještě chvíli pach jeho strachu.

* * *

Sunniva došla oběma rukama zbědovanou krávu a Vrš, jak se stařec jmenoval, jí přidržoval vědro. Mladý Blatouch zatím odběhl do stodoly pro trochu slámy, aby zvíře nakrmil, a Klofan s kamenem u kořene nosu slíbil přinést v hrnci vodu z potoka.

„Kolik jich je?“ zeptal se Tetřev, opírající o stěnu vedle nich, a poškrábal se ve vousích. Měl znervózňující zvyk zaklepat občas nehtem na bělavý valounek, který mu vyrůstal nad horním rtem.

„Osm nebo devět. Neviděla jsem je všechny pohromadě,“ odpověděla Sunniva.

„Vrátit se tam nemůžeš,“ řekl Vrš.

„Když se nevrátím, zavraždí ty dřevorubce, které zajali se mnou.“

„Když se vrátíš, zabijí vás všechny,“ odvětil Tetřev a odlepil se od stěny. „Je to ta nejhorší sorta lidí, propuštěnci a veteráni knížecích vojsk z války ve hvozdu.“

Sunniva zaznamenala, že zatímco Tarijci mluvili o „válce s druidy“, druidi sami nezdůrazňují, s kým se válčilo, ale kde.

„A co mám dělat?“ zeptala se Tetřeva.

„Zůstaň s námi,“ navrhl. „Dřív nebo později se budou muset vydat do lesa. Buď sem za tebou, nebo zpátky do údolí. A v lese se jim povede zle.“

„A co když neodejdou? Co když ty tři opravdu oběsí? Co když se jim podaří vniknout do chrámu a začnou vraždit lidi v něm? Mám přihlížet a těšit se, jak se jim pak v lese zle povede?“

Na to neměl Tetřev co říct. Sunniva vydojila poslední čůrek mléka, odstrčila rozhořčeně stoličku a vyšla ven do večerního slunce. V lískách vedle chléva zpívali ptáci a zdálo se, že chmurná atmosféra místa polevila. Hodně pomohlo to, že Blatouch s Klofanem sňali z kola tělo mlynářovy ženy.

Vrš vyšel ven za ní.

„Co od nás čekáš?“ zeptal se jí smířlivě. „Myslíš, že když před lety přijeli do vsi vojáci, že jim někdo odmítl poskytnout přístřeší? Nebo že dokonce někdo sebral odvahu, aby nás běžel varovat, že jsou tady, aby nás uštvali?“

„Nečekám nic,“ odsekla, ale pak jí začalo být do pláče. „Jsem tu cizí. Neznám vaše spory a války, nerozumím vaši spravedlnosti. Prostě jen nechci, aby kvůli mně umírali lidé. Vždyt... vždyt Ondřejovi se nedávno narodilo dítě.“

Sama slyšela, jak uboze ten důvod zní.

* * *

Když se Sunniva blížila k vesnici, nadhodila si kožený vak, aby jí seděl na rameni a ona se nemusela pod jeho tíhou předklánět. V ráně na noze jí bolestně tepalo. Mlíčňák, který střežil cestu k mlýnu, houkl na ostatní. Ale nerozběhli se k ní. Vyčkávali na návsi, dokud nepřišla až k nim. Šedovlasého mezi nimi neviděla.

„Tak co, nebyly cestou potíže?“ zeptal se vůdce a zašilhal po jejím vaku. „Neseš peníze?“

„Měl je schované v mouce,“ řekla Sunniva, shodila vak na zem a povolila tkanici. „Nepočítala jsem je, ale myslím, že tam najdete víc než jen těch čtyřicet stříbrných, co jste chtěli.“

Ponořila ruku do mouky. Mužik popošel k ní a hladově nahlédl do vaku dřív, než se ostatní mohli srotit kolem nich. Přesně takhle to chtěla. Když otevřel ústa k výkřiku, vrazila mu do nich nůž. Mouka se při tom rozletěla na všechny strany a obilila mužikovi obličej, než jej krev zbarvila do ruda. Sunniva na něj skočila a hmátla po hrušce jeho meče. Všude kolem ní se ozývaly vzteklé výkřiky a skřípění tasených čepelí. Jeden z mužů, tlustý chlap v prošívanici s mastnými skvrnami, roztočil nad hlavou řemdih. A pak už se všechno dělo příliš rychle.

Z lesa se ozval zvuk připomínající medvědí mručení a přiletěly kameny, jež některé muže srazily a jiné donutily se krýt. Sunniva vyprostila mužův meč z pochvy. Mlíčňák zpanikařil, začal od ní ustupovat a dostal do zátylku kouli od řemdihu.

Někdo po ní sekl a ona se odkulila. Jiný křičel něco o druidech a mezi chatřemi zahlédla Tetřeva s děsivou kosou z větví a paroží.

Konečně se dostala na nohy.

Muž, který po ní sekl, byl Ďoura. Byl o něco pomalejší než Mlíchňák a ani z poloviny tak mrštný jako šedovlasý, ale ona teď měla zraněnou nohu. Ovšem čas hrál pro ni. Ďoura se krátce ohlédl, aby zjistil, jestli už mu na záda neskáče některý z druidů. Blatouch s Klofanem byli teprve nahoře u chrámu a Tetřev si pro svou kosu vybral tlustocha s řemdihem.

Sunniva vystrčila meč dopředu, hrot namířila muži přímo na černou jámu po předních zubech a udělala půlkrok k němu. Víc nebylo třeba. Vztekle švihl po její čepeli, aby odrazil to, co považoval za výpad. Ale její hrot klesl níž a vyrazil po jeho hrudníku jako útočící zmije. Ďoura bod odvrátil jen proto, aby jej vzápětí rubové ostří stopařčiny zbraně políbilo za ucho. Zatímco zvedal ruku k hlavě, Sunniva se na něj natlačila, uchopila meč za čepel a řezem do podpaždí vysvobodila svou zbraň z nepřehledného prostoru mezi jejich těly. Pak mu zarazila hrot hluboko do krku.

Neměla čas cokoli cítit. Když Ďoura padl k zemi, stál před ní šedovlasý. Kolem něj se míhaly tesáky, dopadaly zbraně druidů a muži křičeli, ale on měl oči jenom pro ni.

Hrotem zbraně jí zakroužil před obličejem a levou rukou přitom kradmým pohybem vytáhl dýku. Odjakživa měla ze dvou zbraní v boji respekt, ale ten nebyl ničím ve srovnání se strachem, který cítila z šedovlasého. Navíc už padl soumrak a rychlý pohyb čepelí přestával být ve tmě postřehnutelný.

Tehdy se z chrámu vyřítili vesničané. Měli všeho všudy snad jenom tři sekery a motyku, ale bylo jich hodně a křičeli. Než je ta lidská záplava dostihla, šedovlasý se vyvázal ze střetu s ní a vklouzl do lesa. Sunniva se ho pokoušela dostihnout, ale

poraněná noha ji zrazovala. Nakonec zůstala stát mezi stromy, zírala do tmy pod jejich korunami a oddechovala. Potom pomalu svésila meč a vrátila se mezi lidi do světla pochodní.

„Jeden unikl,“ řekla Tetřevovi.

„Nebyl sám. Uteklo jich víc, někteří z nich dokonce zranění,“ řekl. Rozhlédla se. Kolem se povalovala čtyři bezvládná těla a jednomu žijícímu právě venkované rozbíjeli hlavu sekerou.

„Neboj se. V lese se jim zle povede,“ usmál se na ni Tetřev.

Přiběhl k nim udýchaný Blatouch. Na tváři měl vlhké rudohnědé skvrny, ale nezdálo se, že by krev patřila jemu.

„Ti tři jsou támhle v chatrči,“ oznámil jim. „Nezabili je. Jenom...“

„Co jenom?“ vyhrkla Sunniva.

„Pokoušeli se Ondřejovi vyndat ten kámen. Usoudili, že je v něm nějaké naše kouzlo a že by ho snad mohli ve městě prodat alchymistovi.“

* * *

Sunniva pomalu scházela údolím k Dolní Luži. Ve vacích u sedla měla zásoby přinejmenším na dva týdny a sestup byl příkrý, proto raději klisnu vedla. Sama musela našlapovat opatrně, protože její poraněná noha se stále ozývala.

Vzpomínala, jak vtrhli do chatrče, kde Kamil s Vyžetem drželi na klíně Ondřeje. Vyžle plakal. Na levé straně Ondřejovy hlavy byla jen krvavá změť v místě ucha. Ale kámen se lupičům ani tak vyndat nepodařilo. Trčel tam jako skála v moři, se škrábanci od nožů a povlakem zaschlé krve na povrchu.

Vrš začal tím, že kámen vyňal. Stačily mu k tomu dva mručivé zvuky a lehký pohyb zápěstím, při němž Ondřej jen slabě zasténal. Kámen podal Sunnivě a pustil se do čištění a šití rány. Čtyři muži museli Ondřeje držet a i tak Vrš chvílemi svůj zákrok přerušoval, aby jim dal čas se vydýchat. Řev raněného

zněl strašlivě. Nakonec začal stařec odříkávat nesrozumitelná slova, prsty přejížděl nad ránou a zdálo se, že přívál krve ustává. Když konečně Ondřej vyčerpáním usnul, stařec nad ním zůstal klečet a natáhl k ní ruku.

Chtěla něco říct. Ale nakonec mu kámen beze slova podala. Když ho opatrně vkládal zpátky do rány, Ondřej sebou škubl, ale neprobudil se. A Sunniva věděla, že jakkoli nesmyslné se jí Vršovo rozhodnutí může zdát, zákony hvozdu platí pro každého. Vždy.

Hlasy mrtvých

Bolest. Palčivá, řezající a všudypřítomná. Prýštila jako pramen života. Jako blahodárny požár, který zahřeje zimnicí zmítané tělo. S každým úderem srdce vyvěrala z ramene a proudila tepnami do všech údů. Byla jako hlt té nejlepší pálenky, která chladivě sklouzne jícnem, aby v útrobách zapálila oheň. Jen tentokrát se žár nezastavil, ale zachvátil vše, co mu přišlo do cesty, a jako hořící řeka postupoval dál a dál.

Velhart cítil, že leží na břiše, přikrytý těžkými kožešinami, které mírnily třás těla i pohyby vozu. Hlava mu nepravidelně narážela o ohradí, jak se velké obruče kol vypořádávaly s dlažbou. Musí tedy být zpět v Drogadu. Dva dny cesty od místa, kde byl raněn. Dva dny, které bude znát jen z vyprávění. Dají-li bohové a on bude žít, aby si takové vyprávění poslechl.

Intenzivní pach výkalů, štěkot toulavých psů a křik řemeslníků nabízejících své zboží znamenaly, že vůz míří hlouběji do změti ulic. Pociťil úlevu. Museli už minout Hospitium Milosrdenství u městských bran. Tam končí všichni, nad kterými již ranhojiči zlomili hůl. Shallay za něj musela uronit slzu a on se dostane do požehnaných rukou Albrechta, aby ten vykonal jeden ze svých zázraků. Velhart s úlevou upadl do bezvědomí. Bude žít.

* * *

Ostrý zápach násilně zpřetrhal vlákna snů a vrátil Velharta do bolestivého bdění. Záchvat kašle vysílal do celého těla signál k pohybu. Přesto se jeho tělo nehnulo ani o píd'. Otevřel

oči a rozmazaně zahlédl tančící světélko, které ho oslňovalo. Přivřel víčka a nechal zrak, aby se přizpůsobil novým podmínkám. Mihotavé světlo se pozvolna transformovalo v plamínek svíce, která osvěcovala starcovu tvář. Na opačné straně plamene jej bedlivě pozorovaly dvě oči a klouzaly po jeho tváři. Albrechtovy zornice byly semknuté v malé škvíry, jak se přizpůsobovaly jasu svíce. Světlo dávalo vyniknout šedým vějířům vláken, které jako zpřetrhané pavučiny prokreslovaly jeho duhovku. Velhart omámeně sledoval, jak paprsky přechází v zažloutlé, stařecké bělmo. Nikdy si neuvědomil, jak je Albrecht starý. Ale teď, když jejich tváře byly jen pár coulů od sebe, to vyčetl nejen z vrásek a očí. Viděl to z přelámaných vláken vlasů, přečetl z jeho svaštělé kůže, cítil to z jeho dechu.

„Oba jsme blízko smrti, můj pane,“ pronesl Albrecht pomalu, když viděl, že se jeho pacient probírá. „Mé dny už jsou sečteny, ale ve tvém případě... Tebe ještě bohům můžeme odepřít. Dívej se do plamene, můj pane,“ řekl, zatímco pohyboval svícnem před jeho obličejem a pozoroval pečlivě jeho reakci.

Velhart poslušně následoval očima plamínek a začal zjišťovat, kde se nachází. Ke svému překvapení si uvědomil, že místnost je celá velmi dobře osvětlená, a to i přesto, že v ní není známka po jediném okně a jediným zdrojem světla jsou hořící svíce. Při hlubokém nádechu mu vlhkost potvrdila domněnku, že je ve sklepení. Přesto nepocítoval chlad. Naopak, jeho tělo se potilo. Cítil, že opět leží na břiše na tvrdé, dřevěné podložce, jejíž nepohodlí měla tlumit ovčí houně. Na zádech jej tížily kožešiny. Právě ty způsobovaly, že mu po celém těle rašily krupěje potu, které se spojovaly do velkých kapek neomylně zavlažujících rány solí. Až teď si uvědomil, že už nevnímá omračující bolest, jen nekonečný tanec malých jehliček zabodávajících se na nejrůznějších místech těla. Pokusil

se otočit anebo alespoň pohnout a zbavit se toho hrozného svědění. Hlava se sice pohnula, ale tělo ani v nejmenším.

„Nevysiluj se, můj pane,“ řekl Albrecht konejšivým tónem. „Nechal jsem tě připoutat ke stolu řemeny. Až budu z těla vyřezávat šíp, má ruka se nebude třást. Chci mít jistotu, že s tvým ramenem to bude právě tak.“

Tak tedy šíp. Bolest v zádech, pod lopatkou, která dříve tak vystřelovala, byl šíp. Musel mít zpětné háčky, jinak by jej již dávno vytáhli. Doufal, že čarovné ruce ranhojiče dostojí své pověsti. Viděl už řadu mužů, kteří po zásahu střelou bojovali v bitvě dál. V amoku ani netušili, že jsou zraněni. A pak, po vítězném boji, zemřeli jen proto, že hroty šípů při vytažení trhaly maso.

„Nepamatuji si na šíp, nepamatuji si nic. Mou poslední vzpomínkou je modlitba před bojem.“

Velhart sám sebe přistihl, jak lže. Pamatoval si toho mnohem víc.

Pamatoval si, jak se mu modlitba rozlila celým tělem jako opojná medovina, která zbaví válečníka veškeré únavy. Pláty brnění se najednou stanou lehkými a předzvěst boje vybičuje smysly za hranice možností. Pot, který pálí na celém těle, se změní v ostruhy, které mužům dodávají neúnavnou sílu. Pamatoval si, jak recitoval poslední verše slibující slitování Shally všem, kteří o něj požádají. Dokázal by zopakovat slovo od slova výzvu k táboru Melkových žoldáků, kterou spolu se svými muži křičel před bitvou:

„V očích lidí jste mrtví. Vaše těla mají viset na šibenicích za to, jak jste zabíjeli. Mají hořet na hranicích za to, že jste plenili vesnice svého pána. Krkavci smí hodovat na vašich tělech. Ale v očích Shally ještě nejste ztraceni. Odhodte zbraně, sejměte brnění a bohyně rozhodne, zda jste hodni milosrdenství.“

Nikdo nabídku nepřijal. Nebyl překvapen. Shallow dáva milost, ale málokdo se odváží o ni žádat. Poslední slova již řvali v cvalu, jak se hnali na sešikovanou formaci Melkových raubířů. Nepřátelé necoukli ani o krok. Ve výhružném tichu čekali, až se vlna koní a obrněných jezdců přiblíží k naježeným píkám. Země se otrásala. Po Velhartově boku se řítily jeho řádoví bratři, vykoupení bolestí, vyvolení tím, že jim Shallow dala naději a druhou šanci. Šanci, která bude odepřena Melkovým žoldákům.

Zasyčení vroucí vody jej vytrhlo ze vzpomínek. Magistr ve stínech přiložil pod oheň, aby voda v kotli stále zůstávala ve varu. Velhart slyšel, jak připravuje své nástroje, které podle zvuku mohly stejně dobře posloužit v rukou kováře nebo řezníka jako v rukou nejzkušenějšího drogadskeho ranhojiče.

Po chvíli se zdálo, že je stařec se svým výběrem spokojen, protože se přišoural k jeho boku a pečlivě železné nástroje vyskládal. Velhart si uvědomil, že je možná lepší, když mu pevně stažené řemeny nedovolují se pohnout a on je tak ochuzen o krátkou ukázkou toho, co ho v nejbližších chvílích čeká. Nemohoucnost ho opět na chvíli vrátila do vzpomínek, které se pozvolna z šedivých obrysů začaly vykreslovat krvavými tahy bitvy.

Jen několik tepů srdce jej dělilo od srážky s drancovníky a žoldáky, když vítr přinesl svistot šípů utnutý krátkým zabubnováním, jak si některé z nich našly cíl. Cítil klopýtnutí svého hřebce, ale rychlé sevření stehů a zabodnutí ostruh zvíře opět přinutilo, aby se s divokým ržáním vyřítilo vstříc hrotům pík. Ty neodolaly váze těžké jízdy a spolu s muži se z bortily při drtivém střetu. Pohltilo ho říčení koní, sníh z kropila krev prvních raněných a on se ocitl v mrazivém sevření bitvy. Tam jeho vzpomínky končily.

Chlad k němu začal pronikat i v ranhojičově sklepení. To mistr shodil z jeho zad kožešiny a on tak pocítil jemný pohyb vzduchu na potem oroseném těle. Koutkem oka zahlédl dva řemeny, kterými byl přivázán s rukama podél těla k dřevěné desce stolu. Pouta na chvíli povolila a on ucítil, jak mu mistr horkým vlhkým obvazem smývá pot a ulevuje tak celému tělu. Vzápětí ovšem zalapal po dechu. To když se řemeny opět utáhly, snad ještě o něco víc, než tomu bylo předtím.

„Jsem připraven, můj pane. S tvou nohou mnoho zázraků nesvedu. Zdá se, že kost je zlomená, ale tví lidé pro ni udělali, co se dalo. Tady pomůže jen čas. To, na čem ale závisí tvůj život, pane, je hrot šípu, jenž uvízl pod lopatkou. Není to snadná operace a sebelepší ranhojič nemusí v takovém případě uspět.“ Jakkoli byl obsah Albrechtova sdělení zdvořilý a ponížený, ve věčném tónu jeho slov nebyla jediná známka pokory.

„Je snad v Drogadu někdo, kdo by mi mohl pomoci více než ty?“ ucedil Velhart mezi zuby. „Viděl jsem dost zraněných na to, abych věděl, že vyčkávání ještě nikoho nezachránilo.“

„Viděl jsi jistě i dost těch, u kterých ani léčba nezměnila jejich osud. Tvůj osud nezměním. Měl bys zvážít, zda nechceš něco důležitého sdělit svým řádovým bratrům. Pak už ti bohové nemusí dát příležitost.“

Chvíli panovalo ticho, než se Velhartovy rty pohnuly.

„Není nic, co bych chtěl říci. Všechny mé činy mluvily za mě. A o mém nástupci nechť rozhodnou ti, co zůstanou. Je to jejich budoucnost, ve které budou vykonavateli milosrdenství Shallow.“

Odpovědi mu bylo jen slabé zacinkání nástrojů. Podvědomě se napjal a ztuhl, jak se celé tělo připravilo na to, až se bodání, které neustále cítil v zádech, přemění v peklo. Váleční ranhojiči používali k tlumení bolesti jen dva prostředky. Nekvalitní, ale o to silnější kořalku, a dřevěný roubík omotaný

kůží, do kterého se mohl raněný zakousnout. Zdálo se, že jemu nebude dopřáno ani jedné z úlev.

Místo říznutí do masa ale cítil jen to, jak se starcovy prsty dotýkají jeho zad. I přes pulsující bolest zřetelně rozpoznal, že konečky prstů tančí v pomalém rytmu mezi lopatkami. S každým dalším dotykem se tělo uklidňovalo, až třas pomalu ustal. Podvědomé napětí polevilo a s uvolněním se dostavil pocit úlevné ospalosti. Poprvé od probuzení jej bolest zcela opustila. Děvčata od Tří růží by se tu mohla učít, bloudilo unavenému Velhartovi hlavou.

Namísto toho však řekl:

„Jsi požehnáním pro všechny, kterým pomáháš. Stále jsi nepřijal učedníka, kterého bys zasvětil do tajů svého řemesla? Nejedem měšťan by rád dal mladšího syna do učení. Z našeho řádu bych osobně poslal dva novice na zkušenou. Naše pokladnice je štedrá k těm, kteří se chtějí podělit o svůj um...“

„Žádní učedníci,“ přerušil jej strohým hlasem Albrecht. S tím, jak se začal věnovat zranění, mu z hlasu vymizely poslední zbytky uctivosti. Velhart slyšel, jak stařec nabral snítky z keramické misky a začal je jemně lámat mezi prsty.

„Vděk k medikům je vrtkavý. Největším uměním je rozpoznat, kdy s nemocí přestat bojovat a vzít nohy na ramena.“

„Snad tedy zanecháš své vědomosti na pergamenech, aby nebylo vše zapomenuto.“

„Žádní učedníci a žádné pergameny,“ řekl ranhojič pevně a každé ze slov doplnil bolestivým zabodnutím snítky v blízkosti rány. Bolest znovu ožila tak náhle, až Velhart málem omdlel. Po chvíli ale vše odeznělo a zůstalo jen slabé mravenčení.

„Není nic, co bych chtěl ze svých znalostí zanechat.“

„A co tvůj mistr, ten si také nepřál, aby měl pokračovatele? Chtěl, aby všechny jeho vědomosti odešly i s ním do hrobu?“

„Nevím,“ odušil Albrecht. „Bylo mnoho těch, kteří mi předali své znalosti. Žádného z nich jsem se neptal, zda si přeje předávat svá tajemství dál.“

„Mnoho? Byl mezi nimi někdo významný?“

Namísto odpovědi se ozýval jen tlukot hmoždíře a praskání ohně. Když zvuk ustal, pocítil Velhart, jak mu magistr po zádech rozlévá a vzápětí roztírá do svalů chladivou, nasládlé vonící mast.

„Trny krkavičnicku, které jsem vbodl do tvých zad, tlumí bolest a zpomalují krev. Agáta z Janotic mne naučila, že pokud se zabodnou do žíly příliš blízko srdce, pak se krev zpomalí tak, že tělo upadne do kómatu, ze kterého se již neprobere a jen pomalu vyčká na smrt. Bořivoj Širočák mi předvedl, že pokud mineš cévu byť jen o jediný kousek, účinek se zcela mine. Naopak Jeroným Stach z Běsů dokázal, že správné je vždy napíchnout tepny, nikdy žíly. Pak i kdyby člověka lámali v kole, můžeš s ním rozprávět, jako by se nic nedělo. Věř mi, každý, koho potkáš, tě má co naučit.“

„Neznám ta jména. Nic mi neříkají.“

„Snad Tybald, baron Vavřinský. Nikdo mě nenaučil tolik o zranění ohněm jako on.“

Velhartova hlava sebou trhla, ale zbytek těla zůstal i nadále bez hnutí.

„Tybald byl popraven, upálen zaživa. Před mnoha lety.“

„Obviněn a odsouzen za zosnování požáru obecních sýpek. Oheň se tehdy rozšířil na třetinu města. Kdyby Niedar nebyl přístavem a voda nebyla všude kolem, lehl by popelem celý. I tak po sobě plameny zanechaly jen ruiny, saze a nářek.“

Albrecht se na chvíli odvrátil, aby přiložil několik snítek sušených bylin do řěravých uhlíků a nad doutnající ohniště rozprostřel vlhká, čistá plátna. Malým dmychadlem pak poru-

čil plamínkům, aby zatančily a přeměnily byliny v kouř, který se mísil s parami v místnosti.

„Netušil jsem, že jsi léčil v Niedaru.“

„Nikdy jsem neléčil v Niedaru.“

„Ale sám jsi teď...“

„Říkal jsem, že mě Tybald naučil vše o zranění ohněm. Naučil mě, co s tělem udělá pouhý plamen svíce, soustředí-li se do jediného bodu. Když tančíš pomalu svíce pod tělem, dokážeš z něj vytáhnout vláhu. Jen lehce zakroužíš svíce tak, aby olízla kůži, aby plamen byl jen na malý moment v klidu. A pak můžeš svíčku sfouknout. Za pár hodin bolest odezní, ale pak naběhnou puchýře. A ty dříve nebo později prasknou. Není to nijak nebezpečné. Je to jen bolestivé. Velmi. A přitom stačí jen pár kapek vody, která zbaví ránu soli, aby bolest pominula.“

Velhart pochopil. V jediném, jasném okamžiku poznal, kam povedou následující věty. Přesto nedokázal přikázat svým rtům, aby zastavily nevyhnutelné.

„To, o čem mluvíš, nemá nic společného s požárem města ani jeho oběťmi.“

Nebyla to otázka, jen prosté konstatování.

„Nemá. Ale stejně jako plameny požáru, i tento žár očišťoval,“ zašeptal zasněně stařec, zatímco nahříval krátkou zakřivenou čepel. „Žár je prospěšný. Nedovolí ranám, aby se zanítily.“

Stáhl opatrně ruku z plamene a chvíli pečlivě zkoumal tenké ostrí. Poté již Velhart jen bezmocně pozoroval, jak se s nožem naklonil nad jeho zády. Opět očekával palčivou bolest, ale namísto toho ucítil jen slabé šimrání.

„Správce Niedaru si přál, aby proces s baronem byl symbolický. Jako mistr útrpného práva jsem tak měl volné ruce. Byl jsem poctěn důvěrou soudu, abych konal, jak se mi zlíbí. Měl